

Ίδια προβλήματα άλλες αντιδράσεις

του Νικ. Α.Γ. Λιναρδάτου

«**Η** κουλτούρα της διαμαρτυρίας». Αποσπάσματα (περιορισμένα λόγω ανεπάρκειας διαθέσιμου χώρου) από ενδιαφέρον άρθρο σε σοβαρή εφημερίδα: «... αυτό που αληθινά διακρίνει τη χώρα από άλλες ευρωπαϊκές και τις ΗΠΑ είναι το πραγματικό γεγονός ότι οι πολιτικές αποφάσεις διαμορφώνονται στους δρόμους. Είναι μοναδικές εδώ η έννοια και η προσημονή ότι μπορούν να ανατρέψουν την πολιτική. Τό ίδιο ... και η γενικευμένη ιδέα ότι αυτού του είδους η αναμέτρηση αποτελεί έντελώς κανονική διαδικασία. [...] ...προγραμματίζονται εύρειας κλίμακας διαδηλώσεις από δασκάλους και σπουδαστές οι οποίοι αντίστοιχονται στις μεταρρυθμίσεις... [...] ...μία από τις τελικές και σταθερές υπεροπτικές αντιλήψεις -ή πεποίθηση των διαδηλωτών ότι από τους δρόμους μπορούν να μπλοκάρουν κάθε αλλαγή».

«**Εβγήκαν** τά μαχαίρια. Έποχή βιτριολικών προσωπικών επιθέσεων». Είναι ο τίτλος άρθρου σε άλλη, σοβαρή επίσης, εφημερίδα. Αποσπάσματα: «Μήπως ζούμε σε εποχή μίσους; Η απλώς η γλώσσα της πολιτικής προσβολής έγινε πύο άκραία; [...] Τό πολιτικό σχόλιο είναι τόσο δηλητηριώδες ...πού μοιάζει έντελώς δυσανάλογο προς τις επιδόσεις εκείνων έναντι των οποίων στρέφεται [...] ... είναι τό αντικείμενο εκείνο, τό όποιο μπορεί νά περιγραφεί ως άνατροφοδοτούμενη τρέλα, πού πηγαίνει πολύ πέραν της κριτικής για πολιτική άναποφασιστικότητα. [...] ... ζούμε σε μία κοινωνία, ή όποία έχει άπορρίψει πολλούς από τούς περιορισμούς, πού κάποτε έρρύθμιζαν τή δημόσια ζωή. Σε μία κοινωνία στην όποία ή δυσφήμιση είναι πλέον ρουτίνα όχι μόνο στην πολιτική, αλλά και στον άθλητισμό, τήν ψυχαγωγία και τή δημοσιογραφία. [...] Ήρθε ή ώρα νά προσθέσουμε μία νέα διάσταση στή δημόσια ζωή, μία πού θά μπορούσε νά αντικαταστήσει τήν τωρινή μόδα της όλομέτωπης επιθετικότητας. Θά μπορούσαμε νά της δώσουμε ένα δραματικό νέο όνομα. Τί θά λέγατε για πολιτική της συμπάθειας;».

Τά έπόμενα άποσπάσματα είναι από τρίτο δημοσίευμα: «Ένα καλάθι όμοιων πραγμάτων κοστίζει στην χώρα μας 30% περισσότερο από τή Γερμανία. [...] Και όμως, άν και οι ψηφοφόροι θέλουν χαμηλότερες τιμές, είναι λιγότερο ένθουσιώδεις για περισσότερο άνταγωνισμό. [...] Όταν έρωτήθηκαν σε δημοσκόπηση ποιός είναι ό καλύτερος τρόπος για νά αύξησουν τήν άγοραστική τους δύναμη, μόνο 42% από τούς έρωτηθέντες ήταν υπέρ του περισσότερου άνταγωνισμού στό λιανικό έμπόριο. Περίπου 85% εξέφρασαν προτίμηση υπέρ μειώσεως του φόρου καταναλώσεως και 72% υπέρ αύξησης του κατώτατου μισθού. Ο σκεπτικισμός σχετικά μέ τόν άνταγωνισμό έχει βαθιές ρίζες, πού άρχίζουν από τήν παρατεταμένη έπιρροή του Μαρξισμού και φθάνουν έως τόν φόβο ότι ό άμερικανικός καπιταλισμός θά ποδοπατήσει τόν έθνικό μας τρόπο ζωής. Πάνω άπ' όλα οι ψηφοφόροι βλέπουν τόν άνταγωνισμό μέ τά μάτια παραγωγών -ως άπειλή σε θέσεις εργασίας- μάλλον παρά σάν καταναλωτές... [...] Ένα γιγαντιαίο υπερμάρκετ έσύρθηκε στό δικαστήριο από φαρμακοποιούς, γιατί διαφήμιζε στην τηλεόραση πώς, άν του έπιτρεπόταν, θά μπορούσε νά πουλεί τά καθημερινά φάρμακα πολύ φθηνότερα. Πρωτόδικη άπόφαση κατά της διαφήμισεως άνατράπηκε ύστερα από έφεση. Όστόσο τό μονοπώλιο των φαρμακοποιών παραμένει. Άποκλείστηκε κάθε αλλαγή μέ τήν αίτιολογία ότι τά φαρμακεία δέν είναι έπιχειρήσεις αλλά παρέχουν "δημόσια ύπηρεσία».

ΕΣΤΙΑ

31 ΜΑΙ. 2008

114

Τελευταίο. Θέμα ή νοθεία τροφίμων. Έπίκαιρο «Η νοθεία τροφίμων δέν είναι πάντα πρόδηλη. Δέν είναι εύκολο για τούς καταναλωτές νά διαπιστώσουν άν ένα άκριβό προϊόν έχει άντικατασταθεί ή άναμειχθεί μέ άλλο φθηνότερο [...] Σήμερα άσυνείδητοι άπατεώνες έχουν αναπτύξει νέους τρόπους για νά έξαπατούν τούς καταναλωτές. [...] ... έχουν υπάρξει περιπτώσεις πού τό επίπεδο μεθανόλης, τό όποιο εύρέθηκε σε παράνομο άλκοολ, ήταν τόσο ύψηλό ώστε θά μπορούσε νά προκαλέσει τύφλωση ή άκόμα και θάνατο [...] Νοθεία, στην όποία ήταν άναμειγμένη μεγάλη σπειρά, άποκαλύφθηκε μόνο ύστερα από άνώδυμη καταγγελία [...] Τό επίπεδο της νοθείας τροφίμων στην χώρα ύπολογίζεται σε περίπου 10%...».

Αυτά λοιπόν. Λέω πώς θά είχαν γούστο ως σπαζοκεφαλιά. Σε ποιά ή σε ποιές χώρες νά αναφέρονται; Αύθόρμητα έρχεται ή άπάντηση: Θά μπορούσε βέβαια στην Έλλάδα. Χαλάει ό κόσμος για τή νοθεία στό έλαιόλαδο. Για τήν άκρίβεια. Είναι δεδομένη ή βαρβαρότητα της λεκτικής μας συμπεριφοράς. Ύποστηρίζεται άπερίφραστα από ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ και ΠΑΣΟΚ (δήλωση «-ό άγώνας συνεχίζεται στό πεζοδρόμιο και στό δρόμο-» του άρχηγού του σπή Βουλή τήν 20 Μαρτίου έφέτος) ή χρησιμοποίηση του πεζοδρομίου και των δρόμων για έπιβολή επί της πολιτικής διαδικασίας.

Άλλά δέν είναι ή χώρα μας. «Η κουλτούρα της διαμαρτυρίας» αναφέρεται στην Γαλλία. Τά άποσπάσματα είναι από άρθρο του διακεκριμένου (Legion d' Honneur, 2008) Άμερικανού πολιτικού σχολιαστή John Vinocur. Στην International Herald Tribune της 20ης Μαΐου (πλήρης μετάφραση στην «Καθημερινή» της 25ης). Τό «Έβγήκαν τά μαχαίρια» άφορά τή Βρεταννία. Τό έγραψε ό Σκώτος δημοσιογράφος Magnus Linklater. Στους Times (του Λονδίνου) της 16ης Μαΐου. Τό τρίτο δημοσίευμα από τόν Economist (17-23 Μαΐου). Πώς άντιμετωπίζεται ή άκρίβεια στην Γαλλία. Τέλος, τό τελευταίο δημοσίευμα, από τό τεύχος Μαΐου του «Which?». Έπίσημης έκδόσεως της Άγγλικής Consumers' Association. Όλα πρόσφατα.

Παντού τά ίδια λοιπόν. Μέ μία ούσιωδέστατη διαφορά. Τερατώδης διαφορά έντάσεως στις αντιδράσεις των κοινωνιών. Των ευρωπαϊκών, ήπιες, πραότερες. Και της δικής μας; Σ' έμάς παντελής έλλειψη μέτρου. Πολύ μεγάλο κακό. Όπως και σε όλες τις εκδηλώσεις μας. Άγνοούμε, δυστυχώς, τό άπαύγασμα της σοφίας εκείνων, των οποίων παριστάνουμε τούς άπογόνους. Έπίστευαν εκείνοι: «Μέτρον δ' επί πύσιν άριστον» (Πυθαγόρας). «Πάντα πραότερ' έστιν έν Δημοκρατία» (Δημοσθένης). «Παντί μέσω τό κράτος θεός ώπασεν» (Αίσχύλος).